

Στον πρόλογο της πρώτης έκδοσης αυτού του βιβλίου το είχα παρουσιάσει ως την πρώτη ιστορία της δυτικής αρχιτεκτονικής, από την αρχαιότητα ως τις μέρες μας, από τότε που κατέρρευσαν οι βεβαιότητες του μοντέρνου κινήματος. Σύμφωνα με τις μοντερνιστικές θεωρίες, η γέννηση, τον 20 αιώνα, αυτού που αποκλήθηκε "μοντέρνος άνθρωπος" κατέστησε αναγκαία μια νέα αρχιτεκτονική, απαλλαγμένη από ιστορικούς απόηχους. Ωστόσο, εξετάζοντας όλη την ιστορία της αρχιτεκτονικής από την αρχαιότητα και μετά, μου φαινόταν απίθανο να μην εμφανιστούν ποτέ ξανά παραδοσιακές μορφές. Και πράγματι, τις τελευταίες δεκαετίες η παραδοσιακή αρχιτεκτονική έχει αποδείξει ότι αναπόφευκτα αποτελεί και αυτή μια λύση στα πολλά προβλήματα που θέτουν οι νέες ανάγκες και τα νέα υλικά[...]. Ο αρχιτέκτονας Ρόμπερτ Άνταμ, που σχεδίασε εκτεταμένες κλασικές προσθήκες στο Ασμολειανό Μουσείο της Οξφόρδης, περιγράφει πως συνειδητοποίησε ότι οι αναβιώσεις όχι μόνο δεν ήταν προϊόν μιας "κατάπτυστης υποδούλωσης στο παρελθόν", όπως τις χαρακτήριζε ο Λέ Κορμπυζιέ, αλλά αποτέλεσαν το ελατήριο που έθεσε σε κίνηση πολλές από τις μεγάλες φάσεις της αρχιτεκτονικής. Οπωσδήποτε, πάντα πίστευα ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να βγάλει κανείς νόημα από την ιστορία της δυτικής αρχιτεκτονικής. Παρατηρώντας τις διαδοχικές αναβιώσεις του κλασικισμού, από τις οποίες αποτελείται κατά κύριο λόγο αυτή η ιστορία, βλέπεις ξεκάθαρα ότι η κάθε γενιά χρειάστηκε να ανακαλύψει ξανά την κλασική γλώσσα για δικό της λογαριασμό και να βρει σ' αυτήν ό,τι ήθελε να βρει. Τον 15ο αιώνα ο Αλμπέρτι, τον 16ο ο Παλλάντιο, τον 17ο ο Περρώ, τον 18ο ο Άνταμ, τον 19ο ο Σίνκελ, τον 20ο ο Λάτυενς, όλοι τους ανακάλυψαν, με τον προσωπικό του τρόπο ο καθένας, τη γλώσσα των κλασικών αρχιτεκτονικών ρυθμών, όλοι, ψάχνοντας να βρουν τα μυστικά της αρχαίας σχεδίασης, έβαλαν σ' αυτή τους την αναζήτηση τις δικές τους προσδοκίες, οι οποίες και χρωμάτισαν τις αντιδράσεις τους μπροστά στα όσα βρήκαν ή νόμισαν πως βρήκαν.

Η αρχιτεκτονική και η αρχαιολογική ακαδημαϊκή έρευνα επίσης συντονίστηκε, τις δύο τελευταίες δεκαετίες, με τη νέα αυτή δεκτικότητα απέναντι στη συνέχεια της ιστορικής κληρονομιάς.[...] Οι μοντερνιστές, αντίθετα, είχαν δεχτεί ότι δεν ήταν πια εφικτή μια αρχιτεκτονική απόηχων, γιατί το παρελθόν ήταν νεκρό. Ετσι, στις διάφορες φάσεις της έδιναν ονόματα και χρονολογίες σαν εκείνα που βλέπει κανείς πάνω στις ταφόπλακες: "Μανιεριστική, 1520-1600", "Μπαρόκ, 1600-1750", "Νεοκλασική, 1750-1830". Θα έχουμε όμως περισσότερο όφελος αν βασιστούμε όσο γίνεται λιγότερο στα θετά αυτά ονόματα και προσπαθήσουμε να δούμε μια ζωντανή συνέχεια μέσα στο χρόνο παρά ένα μουσείο ρυθμών, έναν κήπο μάλλον παρά νεκροταφείο.[...]

Ο Άλαν Γκρηνμπεργκ, ο κορυφαίος παραδοσιακός αρχιτέκτονας της Αμερικής, έγραψε: "Η κλασική γλώσσα της αρχιτεκτονικής είναι πάντοτε μοντέρνα, γιατί έχει τις ρίζες της στη φυσιολογία και στην ψυχολογία

του ανθρώπου ως ατόμου. Η κλασική αρχιτεκτονική είναι η πιο περιεκτική αρχιτεκτονική γλώσσα που έχουν αναπτύξει ως τώρα οι άνθρωποι. Τρεις χιλιετίες δυτικής αρχιτεκτονικής-η οποία είναι στο μεγαλύτερο μέρος της κλασική αρχιτεκτονική-αποδεικνύουν με πόση επιτυχία η κλασική αυτή γλώσσα ανταποκρίθηκε στις οικοδομικές ανάγκες μέσα σε διαφορετικά πολιτικά περιβάλλοντα, πολιτισμούς, κλίματα και τόπους"

Βασικός στόχος του βιβλίου αυτού είναι να διηγηθεί τη συναρπαστική ιστορία αυτής της επιτυχίας, που ξεδιπλώνεται σε περισσότερες από τρεις χιλιετίες.

(Από τον πρόλογο του συγγραφέα)